

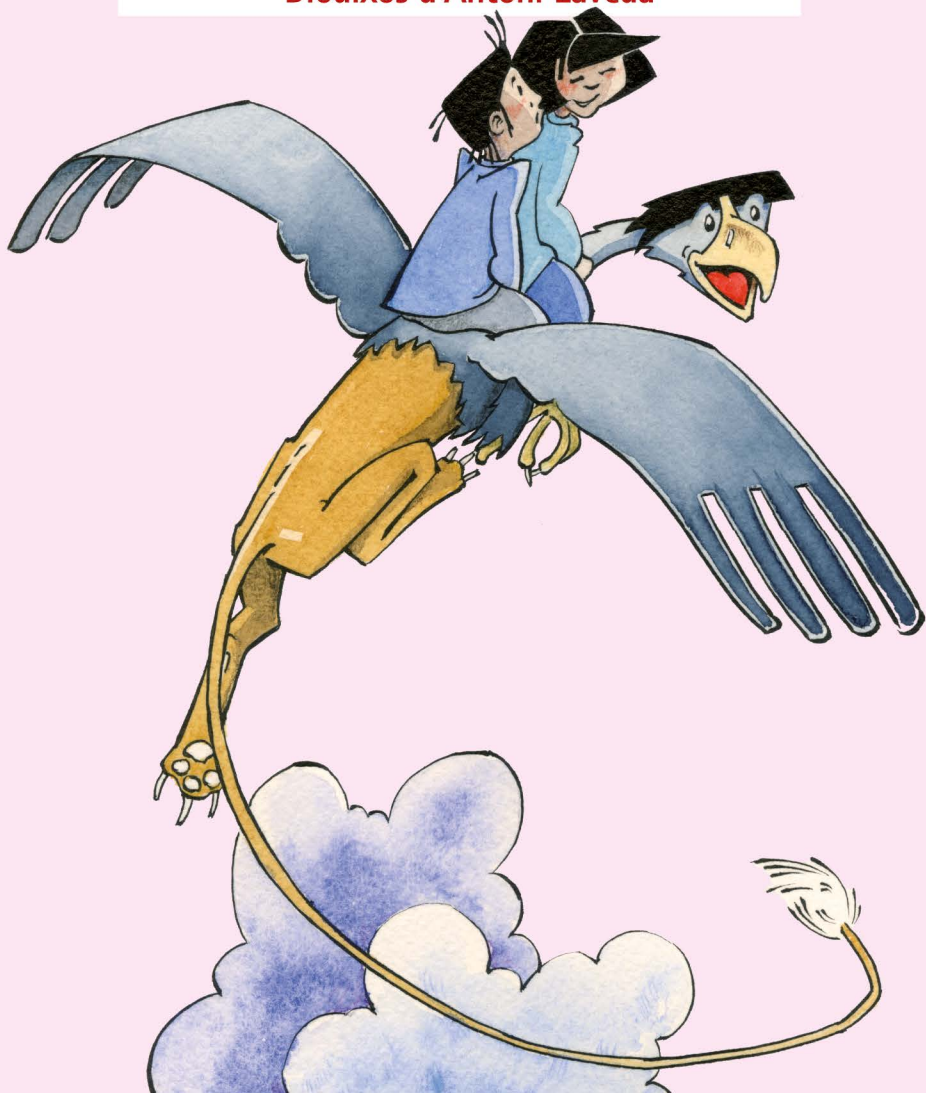
EL MICALET GALACTIC

La mascota que no existia

Lourdes Boïgues

Dibuixos d'Antoni Laveda

Premi de Narrativa Infantil Vicent Silvestre

1

La granota barbuda

David es despertà content, havia tingut un somni molt bonic. No en recordava tots els detalls, però encara en guardava en la memòria una imatge clara: la d'una granota tan gran com ell, verda amb taques marrons i de llarga barba blanca.

–David! Vine a desdejunar –cridà la iaia.

Ell s'alçà d'un bot, obediènt com sempre. Es va rentar la cara i les mans al bany i va aterrar a la cuina. En la taula l'esperava un got de llet tèbia amb cacau i cinc galetes.

–Vinga, reiet, que hui t’acompanyarà l’oncle a l’escola.

Vaja, això era extraordinari. Anar al col·legi en el cotxe de l’oncle Ferran representava un luxe. Per tal de no fer-se esperar, es va beure la llet en tres glops i va mastegar les galetes com una màquina trituradora.

–Bon dia, valent –saludà l’oncle quan entrà a la cuina–. Disposat a pujar al bòlid? Hui seràs l’enveja dels teus amiguets.

Segurament sí, almenys durant les primeres hores, David seria un heroi per als companys, tot-hom l’admiraria i el felicitaria. Perquè el cotxe de l’oncle era un fantàstic model descapotable, aerodinàmic i negre com una pantera intrèpida.

–Bon dia, oncle.

–Ferran, dis-me Ferran, xicot. Carai, no és tan difícil de recordar.

–Però si a la iaia li dic iaia, per què a tu no et puc dir oncle? –tornà a la lluita David, sabent que era una batalla perduda–. Al capdavall ets el germà de ma mare.

–No m’ho recordes, per favor.

Aquelles paraules el posaren de mal humor. David no suportava que parlaren malament de

sa mare, a pesar de no haver-la vista en cap ocasió durant els deu anys de sa vida. Es torcà la boca amb un tovalló i es parapetà darrere d'un exemplar de les seues revistes científiques d'animals.

La revista li retornà l'ànim. Tancà els ulls i s'imaginà que tenia al costat un gran pastor alemany, de nom Rusti. L'alegria li envaí tot el cos, se sentia el rei del món. Rusti li llepava les mans i remenava la cua.

—Ja estàs somiant despert una altra vegada? —féu la iaia—. Va, agafa l'entrepà i posa'l a la motxilla. Vesteix-te de pressa que l'oncle t'espera a la porta de casa.

—Per què és tan estrany l'oncle?

—Cada u és com és, David. Però ell t'estima molt i vetla pel teu benestar. A més, no m'agrada que vos baralleu.

—Ja ho sé, iaia, perdona'm. Creus que algun dia se li curaran les al·lèrgies?

—No ho crec, rei. Les té des que era menut. Una vegada el teu avi li va comprar un conillet i Ferran quasi es mor ofegat. Vam haver de portar-lo a l'hospital perquè li posaren oxigen. Per descomptat que ens desférem del conill.

David se'n tornà tristament a l'habitació per a vestir-se. També era mala sort que l'oncle tinguera al·lèrgia als gats, gossos, ocells, ratolins, cavalls... Allò dels àcars i del pol·len podia acceptar-ho, però ser al·lèrgic als animals resultava imperdonable.

–Va, David, xicot! –cridà l'oncle.

David es col·locà el xandall de qualsevol manera i es posà les sabatilles sense cordar-se-les. Arribà a la porta fet un nyap.

–Xe, de debò penses eixir així? –s'empenyà Ferran i l'ajudà a cordar-se les sabates.

En realitat l'oncle no era mala persona, però tenia el geni pudent. Ell sempre anava polit, ben vestit i perfumat. Li agradaven l'ordre i la disciplina i pretenia que la resta del món fóra com ell. Com que açò no era possible, s'empenyava sovint.

S'acomiadaren de la iaia i eixiren al carrer, on els esperava el bòlid, tan pulcre com l'amo. Llàstima que a David no li atragueren els cotxes, ni tan sols coneixia la marca d'aquell automòbil. Si en canvi fóra un cavall... aleshores sí que el coneixeria bé. Li posaria un nom divertit, el raspallaria, li donaria sucre i el cavalcaria cada dia.

–Ferran, creus que a l'àvia li importaria que jo tinguera una granota a casa?

–Ni pensar-ho, odia els rèptils –sentencià l'oncle–. Ara passa't el cinturó, estimat copilot.

–Les granotes no són rèptils, sinó amfibis.

I lliscaren cap al col·legi. Durant el curt trajecte, David es fixà en les persones que passejaven els gossos de bon matí. Quina cara de felicitat posaven! Quanta satisfacció reflectien! Per què no podia ser un dels feliços passejadors?

En arribar a l'escola acapararen les mirades de tots els pares, mares i alumnes, naturalment. Ferran ignorà envanit els comentaris d'admiració dels espectadors i li féu una sorollosa besada a la galta, com un actor professional.

–Que passes un bon dia, David. I recorda, tu tindràs una mascota...

–...quan a les granotes els cresca la barba –acabà el nebot, que coneixia perfectament aquella frase odiosa. Tanmateix avui no l'afectà tant, perquè recordava el somni de la nit passada.